UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

Vita Episcopi, q cathedra relicta venit in S. ciuitatem, & mutato habitu ministrabat Architectis Capvt. XXXVII.

Nutzungsbedingungen

urn:nbn:de:hbz:466:1-55433

Visual Library

portebat quidem te, fili mi, tanq̃ patri obtemperare, nihilq́; à nobis ampliùs quærere. Quoniam verò rẽ postulasti excedentem quidem vires infelicitatis meæ, cõfido tamẽ in miserationibus filij Dei, quia tuæ salutis causa & hoc faciã. Tunc ait diuus Ephrem astantibus omnibus: Benedictus Dominus, afferte huc ligna. Cũ verò allata essent ligna, succendit illa Patriarcha ante columnam, dicitq́; Stylitæ: Descende nunc, vt iuxta decretũ tuũ ingrediamur ambo. Stupefactus ille ad Patriarchæ constantiã, descendere noluit. Tunc dixit ad eum Patriarcha: Nónne tu hoc fieri petijsti? Et q̃uo id nunc facere non vis? Tunc exuens se qua indutus erat stola Patriarcha, cùm accessisset prope ignem, orauit dicens: Domine Iesu Christe Deus noster, qui propter nos dignatus es de sancta Domina nostra Dei genitrice, semperq́; virgine Maria incarnari, & nasci, ostende nobis veritatem. Et completa [2] oratione, iactauit stolam suam in medijs ignibus. Cùm autẽ ignis quasi per tres horas durasset, lignaque iã igne consumpta essent, tulerunt inde stolã integrã, ita vt nulla ignis indicia in ea deprehendi possent. Tunc Stylites vidẽs, quod factũ fuerat, certior de veritate factus, anathematizauit Seuerum, & eius hæresim, accedésq́; ad sanctã Catholicã Ecclesiam, de manibus sancti Ephrem communicauit & glorificauit Deum.

1 *Vides, quòd qui est hæresi infectus, extra sanctã Catholicam, & Apostolicã Ecclesiam reperitur.*

2 *Mira orando Sancti peregerunt.*

Vita Episcopi, a cathedra relicta venit in S. ciuitatem, & mutato habitu ministrabat Architectis.

CAPVT. XXXVII.

QVIDAM Patrũ enarrauit nobis de quodã Episcopo, quòd, relicto Episcopatu suo, profectus

ſit ad ſanctam ciuitatem, ibique ſumpto operarij habitu, miniſtrauerit Architectis. Eo verò tempore vir clemens, & miſericordiæ operibus deditus Ephremius Comes Orientis erat, ac per ipſum ædificia publica reparabantur. Ciuitas enim terræ motu ceciderat. Die autem quadam vidit per viſum Ephremius dormientem Epiſcopum, columnamque ignis ſuper eum ad cœlum vſq; pertingentem. Hoc aũt cùm non ſemel, nec bis, ſed ſæpius cerneret, obſtupuit Ephremius (Erat quippe viſio ipſa terribilis, & plena ſtuporis) cogitabatq; apud ſemetipſum quid nã hoc eſſet, neq; agnoſcebat, quis eſſet ille mercenarius, videns illũ coma neglecta, veſte ſordida, vili & abiecto habitu, & nimia exercitatione, & continentia, iugisq; laboris fatigatione affectum, & ſqualidum toto corporis cultu. Accerſitum autem operariũ eiuſmodi Ephremius percontabatur, quiſnam eſſet; cœpitq; ſenſum agere cũ illo, quo vocaretur nomine & cuius ciuitatis eſſet oriũdus. Qui ait ad illum: Ego vnus pauperũ iſtius ciuitatis ſum, cumq; nõ habeã vnde me ipſum ſuſtentare valeam, operor, vt poſſum: & Deus de laboribus meis paſcit me. Motus ergo diuinitus Ephremius, reſpondit illi, & ait: Crede mihi non te dimittam, donec mihi omnia de te veraciter proſecutus fueris. Cùm vero ita coſtringeretur, neq; ſe vlteriùs poſſet abſcondere, dixit illi: Pollicere, mihi quia quandiu fuero in vita hac, nemini dices, q̃ circa me ſunt, & ego ſuppreſſo tantùm nomine, vera tibi de me annunciabo. Iurauitq; illi Comes, nulli ſe ea dicturum, quandiu eſſet in vita. Tunc ait illi: Ego Epiſcopus ſũ, & propter Deum dimiſi Epiſcopatum meum, veni huc quaſi ad ignotũm locum. Affligens autem carnẽ meã & operans ex labore meo modicũ panis mi-

hi ac.

hi acquiro. Tu veró quantum potes, adijce ad eleemósynam. His enim diebus Deus promouebit te ad Apostolicũ thronum huius ciuitatis, vt pascas populum suum, quem acquisiuit per propriũ sanguinem Christus verus Deus noster. Vt igitur dixi, eleemosynis insiste & pro recta fide iugiter sta, & decerta. Talibus.e. sacrificijs maximè delectatur Deus. Ita vt predixerat, cõtigit. Diuusq; Ephremius, his auditis glorificauit Deũ, dicẽs, Quãtos habet occultos famulos, & soli sibi cognitos. Deus.

Mors Anastasij imperatoris impij.

CAPVT. XXXVIII.

NArrauit nobis vir quidam fidelis, de Anastasio Imperatore, quod cùm eiecisset Euphemium, & Macedonium Patriarchas Cõstantinopolitanę Ecclesiæ, ac propter sanctã Chalcedonensem synodum illos Gaitan in Pontũ exilio relegasset, vidit in somnis idem Imperator virum quendam insignem, vestitum amictu candido, contra se stare, codicem scriptum ferentem, ac legentem. Euoluens autem quinq; folia codicis, legensq; Imperatoris nomen, ait illi: Ecce propter perfidiã tuã deleo quatuordecim: & digito suo illos deleuit. Ac post duos dies facto fulgore magno atq; tonitruo, pauore turbatus reddidit spiritum in summa angustia, pro eo quod impius fuit in S. Christi Dei nostri Ecclesiam, eiusq; pastores exilio damnauit.

Vita Monachi monasterij Abbatis Seueriani, Et quomodo à puella rustica prudenter retractus fuerit, ne cum ea peccaret.

CAPVT. XXXIX.

CVM venissem Antiochiam, audiui quendam de presbyteris Ecclesiæ ista narrantem. Dice-

ſit ad ſanctam ciuitatem, ibique ſumpto operarij
habitu, miniſtrauerit Architectis. Eo verò tempo-
re vir clemens, & miſericordiæ operibus deditus
Ephremius Comes Orientis erat, ac per ipſum ædi
ficia publica reparabantur. Ciuitas enim terræ mo
tu ceciderat. Die autem quadam vidit per viſum
Ephremius dormientem Epiſcopum, columnam-
que ignis ſuper eum ad cęlum vſq; pertingentem.
Hoc aũt cùm non ſemel, nec bis, ſed ſæpius cerne-
ret, obſtupuit Ephremius (Erat quippe viſio ipſa
terribilis, & plena ſtuporis) cogitabatq; apud ſe-
metipſum quid nã hoc eſſet, neq; agnoſcebat, quis
eſſet ille mercenarius, videns illũ coma neglecta,
veſte ſordida, vili & abiecto habitu, & nimia ex-
ercitatione, & continentia, iugisq; laboris fatiga-
tione affectum, & ſqualidum toto corporis cul-
tu. Accerſitum autem operariũ eiuſmodi Ephre-
mius percontabatur, quiſnam eſſet; cœpitq; ſen-
ſum agere cũ illo, quo vocaretur nomine & cu-
ius ciuitatis eſſet oriũdus. Qui ait ad illum: Ego v-
nus pauperũ iſtius ciuitatis ſum, cumq; nõ habeã,
vnde me ipſum ſuſtentare valeam, operor, vt poſ-
ſum: & Deus de laboribus meis paſcit me. Motus
ergo diuinitus Ephremius, reſpondit illi, & ait:
Crede mihi non te dimittam, donec mihi omnia
de te veraciter proſecutus fueris. Cùm vero ita cõ
ſtringeretur, neq; ſe vlteriùs poſſet abſcondere, di-
xit illi: Pollicere, mihi quia quandiu fuero in vita
hac, nemini dices, q̃ circa me ſunt, & ego ſuppreſſo
tantùm nomine, vera tibi de me annunciabo. Iu-
rauitq; illi Comes, nulli ſe ea dicturum, quandiu
eſſet in vita. Tunc ait illi: Ego Epiſcopus ſũ, & pro-
pter Deum dimiſi Epiſcopatum meum, veni huc
quaſi ad ignotũm locum. Affligens autem carnẽ
meã & operans ex labore meo modicũ panis mi-
hi ac.